

HEIMKOMA

MARGRET OLAFSDOTTIR

Er ver--öld--in sef--ur ég vak----i og bið, því vin--ur minn kem--ur í nótt---
sól---ris--u hug-ur minn fagn--and-i flaug í faðminn þinn ást-in mín kær.
Nú--- and-ar af haf--in---u yl--gol--an þýð og allt er svo dreymand--i
Ég--- finn að i brjósti mér titr-ar hver taug og töfr-and--i
hljótt---- Við vornótt--in hlær----- Ég bið þín hér vin--ur, ég bið þín hér
ein, við bjarmann frá hækkan--i sól,----- er mjúkhentar öld---urn-ar strjúka hvern
stein og----- stirn---ir ó döggv--að-----an hól.-----

Er kemur þú siglandi af hafinu heim,
svo horskur, að lokinni för,
við skynjum að vorsólin skín okkur tveim
er skipið þitt leggur að vör.
Nú stundin til dagmáls ei lengur er löng
og lífið er unaður skær,
er fuglarnir taka undir sjávarins söng,
og sameinast mannverur tvær.